

GELOOFSHELDEN: NOACH

Preek uitgesproken door dominee G. Boer in de Nieuw kerk te Katwijk aan Zee op zondag 25 juli 1965.

Tekst:

Hebreeën 11 vers 7:

Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is.

Liturgie:

Psalm 119 : 69

Psalm 135 : 3

Schriftlezing: Genesis 6 vers 1 tot 22

Tekst: Hebreeën 11 vers 7

Psalm 119: 11, 26, 27 en 60

Psalm 102 vers 16

Psalm 90 vers 9

Gemeente,

Wij willen u het woord des Heeren bedienen uit de brief aan de Hebreeën 11 vers 7: Daar luidt het woord Gods aldus: "Door het geloof, heeft Noach door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde en van de dingen die nog niet gezien werden en bevreesd geworden de ark toebereid tot behoud van zijn huisgezin, door welke ark, hij de wereld heeft veroordeeld en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid die naar het geloof is."

Wij willen achtereenvolgens letten gemeente dat:

1. Noach vreest door het geloof
2. Noach bouwt door het geloof
3. Noach veroordeelt door het geloof en
4. Noach erft door het geloof.

Het gaat dus om vrezen, bouwen, veroordelen en erven door het geloof.

Hebreeën 11, gemeente, is vol van fragmenten en momentopnamen uit het leven van de geloofshelden van het oude verbond. Het is tendentiek, dat wil zeggen, het heeft een doel voor ogen, om de achterop geraakte Hebreeën aan te vuren om in datzelfde geloof en in diezelfde geloofskracht te staan als de vaderen eertijds hebben vertolkt. In onze dagen, heeft het precies dezelfde bedoeling, niet dat wij stom van verbazing zouden zien naar deze mensen, maar vandaag door dat zelfde geloof en door dezelfde geloofshouding ook dezelfde geloofsdaden zouden verrichten. Boven Hebreeën 11 staat een opschrift: "Het geloof nu, is een vaste grond der dingen die men hoopt en het bewijs der zaken die men niet ziet". Daarvoor zijn allerlei illustraties, mensen, Abel die een meerdere offerande bracht, Henoeh, die met God wandelde en Noach, die door goddelijke aanspraak vermaand, de ark gaat bouwen. Noach is een figuur, die op de grens staat. Hij heeft deel aan de oude wereld, die op het instorten staat en deel aan de nieuwe wereld die onder barensweeën geboren wordt.

Noach doorziet zijn tijd. Want de beoordeling van de tijd waarin iemand leeft ligt niet aan de mens. De Bijbel zegt ons, dat wanneer iedereen roept: Vrede, vrede en geen gevaar dat er dan een oordeel, een strik kan komen, over alle inwoners der aarde. En omgekeerd, wanneer iedereen ach en wee roept, kan het Koninkrijk Gods de grootste overwinningen boeken. Daar is dus mee gezegd, dat de tijdsanalyse de beoordeling van de tijd niet aan ons staat, maar aan God. Want als Noach zijn tijdsgenoten had mogen geloven dan ging alles best. De mensen kochten en verkochten, ze gaven ten huwelijk en zij namen ten huwelijk. Daar was dus een algemene welvaart, een algemene voorspoed. Men was een zwartkijker en een zwartgallig mens, die daar anders over dacht. Maar nu lezen wij dat Noach door Goddelijke aanspraak vermaand is. Dat hij een ark moest bouwen, en dat hij op grond daarvan vreesde.

Gemeente, wat hebben wij ons te wachten voor de algemene opinie, ook van onze tijd. Onze tijd is er een van de doodsromantiek, waarin voorvoelt wordt, zelfs door mensen die dwars tegen God en Zijn Woord ingaan. Ondergrond van dit tijdsbesef is, dat het allemaal verkeerd gaat, dat we naar de haaien gaan, dat het beslist verkeerd afloopt. Ook dat gemeente, kan waar zijn, maar de tijdsanalyse, nogmaals, staat niet aan ons. Het staat aan de openbare daden van God. Die doorlichten de tijd. En dat voorrecht valt Noach ten deel, dat God met hem daarover spreken gaat. Evenals van Henoch, weten wij dat hij wandelde met God, dat hij een rechtvaardig en onberispelijk man was. En als we met iemand gaan wandelen dan vertellen wij hem wel eens het een en ander. Dan openen wij ons hart. En wanneer God met een mens aan de wandel gaat, zoals met Henoch, met Noach, met Abraham, dan zegt Hij op een bepaald moment: Zal ik voor Abraham verbergen wat ik ga doen? En Amos, heeft er ook weet van wanneer hij getuigt: "Gewis, de Heere, Heere zal niets doen, tenzij Hij het, Zijn knechten de profeten geopenbaard heeft". Met andere woorden, bepaalde mensen uit dat oude verbond, en ook soms uit dat nieuwe verbond worden in dat openbaringsveld gesteld waardoor ze weet krijgen van dingen die niet waargenomen worden. En nu vragen wij : Wat zegt God? Wel, de Heere God laat zien wat er in Zijn hart is. En in dat hart is verdriet. Smart. De Heere God heeft er spijt van, sterker nog, berouw van dat Hij de mens gemaakt heeft. Want de hele aarde is met boosheid bezet, en al het gedichtsel, en alle gedachten van de mens zijn van zijn jeugd ten allen dagen alleen maar boos. Het kan niet erger. Vooropgestaan en de aarde is met wrevel bedekt. Daartegen zet God zich af. Want die toorn, is Zijn gekwetste liefde. Zijn toorn is een heilige reactie over dat gene wat Hij niet zien kan en niet zien wil, dat is het verzet tegen Hem. Die toorn van God is altijd gaan, ook vandaag, tegen personen, gezinnen, gemeenten, kerken volken, overheden die zich tegen God en Zijn Woord inzetten. Dat is geen ontploffing, maar een heilig niet willen, inzet en het willen straffen.

Nu maakt God aan Noach bekend dat Hij al wat leeft gaat verdrinken. Hij zal een grote vloed laten komen, daardoor zullen mensen en dieren vergaan. Maar in Zijn grote barmhartigheid, wijst Hij aan Noach een weg, om aan die algemene ondergang te ontkomen. Noach moet een ark gaan bouwen. En als wij dan vragen, wat is het gevolg, wat is de reactie bij Noach, dan is dat vrees. Hij vreest. Daar is geen knechtelijke, slaafse vrees, maar een kinderlijke vrees. En het zal waar zijn, dat Calvijn bij deze plaats aantekent, dat geloof voor honderd procent, niet op de eisen en de bevelen Gods rust, maar op Zijn beloften. Omdat in het kleed van de beloften Christus en Zijn genade en Zijn Heilige Geest wordt toegebracht. Maar, zegt Calvijn er bij, we hebben tegelijkertijd te letten op de eisen en de bevelen van God. We hebben Gods lippen niet te versmallen. Een proces, dat ook vandaag gaande is, wanneer toorn, heiligheid en onaantastbaarheid, uit het Godsbeeld wordt weggesneden en weggedaan en we een God overhouden met hele smalle lippen. Die alleen maar zegt: Vrede, vrede en geen gevaar. Maar dat is niet de God van de Bijbel, denkt u eraan? De God van de Bijbel kan verschillende woorden spreken. En het geloof, dat alleen op Gods belofte en toezegging rust, luistert met de uiterste spanning naar al Gods bevelen en geboden.

Gemeente, dat is de kinderlijke vrees. Luther was op zijn studeerkamer en Hansje, zijn zoontje, stond te bouwen. Daar had hij last van, en op een bepaald moment zij hij: Hansje! Hansje verstrakte. En hou onmiddellijk met dat bouwen op. En, zegt Luther, hij keek mij aan, met de uitdrukking in zijn ogen, dat is mijn vader. Vader zegt het. Kijk, gemeente, dat is de kinderlijke vrees. Want de slaafse vrees is, bang om wat God zegt, wat kan mij nu weer overkomen. Maar kinderlijke vrees is bang zijn dat God weggaat, dat Hij niet blijft. Onderzoekt u zelf daarin vaak. Noach vreest, hij had nog nooit gehoord dat de gehele aarde, met daarop alle mensen, zouden worden verdorven. Daar was toch helemaal niets van te zien, er was nog geen vuiltje aan de lucht, althans wat het zichtbare betreft. En Noachs vrees blijft constant voortduren bij hem, honderd twintig jaar. Het was niet een bevlieging, zoals mensen die krijgen rondom een sterfgeval of iets anders. En een week, of veertien dagen, of zes weken later, is alles voorbij. Een morgenwolk. Noach blijft constant in actie, honderd en twintig jaar.

Gemeente, God de Heere zal de aarde door een zondvloed nooit meer verderven, dat heeft Hij gezworen. Maar de zondvloed staat in de Bijbel altijd aangepast in de rij van de gerichten die een profetie inhouden van al de oordelen waarmee God telkens op de aarde is, met als eindpunt, en hoogtepunt het eindgericht, de jongste dag. Want, gemeente, wij leven in het laatste uur, tussen Pinksteren en de wederkomst. God de Heere zal geen schokkende gebeurtenissen meer laten aanbreken in Zijn heilshistorische wende, maar hij zegt: Het is de laatste ure. Dit laatste uur is doortrokken, wordt geflankeerd, draait uit op het grote gericht. Want de Bijbel zegt: Hij komt, Hij komt, om de aarde te richten. En is het nu aan ons, gemeente, om de tijden en de gelegenheden te doorlichten? Kunnen wij op een heel bescheiden plaats naast Noach gaan staan, en zeggen: Ja, Noach, dat was in jouw tijd zo, en in onze tijd is dat precies zo.

Gemeente, wij zijn geen profeten in de bijzondere zin van het woord. Maar wij hebben het profetische woord dat zeer vast is. Wie dicht bij God leeft, die leeft ook dicht bij Zijn woord. En die dicht bij Zijn woord leeft, die hoort ook de verklaringen van een bepaalde tijd, nadat het God behaagd. Al moeten daarvoor bij eigenwillige uitlegging uiterst voorzichtig zijn. We hebben te letten op die tekenen waarvan de Heere Jezus spreekt. Die zegt: de dag van de Zoon des mensen zal zijn als de dagen van Noach, ze aten en ze dronken. Een nuttige bezigheid. Ze kochten en verkochten. Dat doen we ook elke dag. Ze gaven ten huwelijk en zij namen ten huwelijk. Dat gebeurt ook elke week. Is dat nu zo verkeerd, wat die mensen deden? Gemeente, we moeten wel eens lezen in de Bijbel wat er niet staat. Want deze mensen aten, dronken, kochten, verkochten, gaven en namen te huwelijk en verder stop. Zonder God. Daar concentreerde zij zich op, en daar leefde zij voor en daar leefde ze uit en voor de rest geen nieuws. Wat was de zonde van Sodom, de zathheid van brood. De stillen gerustheid en hoogmoed. Gemeente, kan dat, moet dat niet van onze tijd gezegd worden, zathheid van brood? Stille gerustheid en vooral hoogmoed. Wat een vermaningen, geeft God ons in Zijn Woord, als Hij zegt dat onze lampen brandende hebben te zijn. Dat we onze gaven en talenten voor honderd procent hebben in te spannen voor God en Zijn Koninkrijk. Dat wij eenmaal het genadeloon ontvangen, als Hij weet als Hij denkt aan Mattheus 25. Wat een vermaningen, wanneer God ook over al ons kunnen en kennen vandaag de doodsklok luidt. Hij zegt het tot ons: deze wereld gaat voorbij, en indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen desgelijks vergaan en ook die niet geloofd, die is reeds veroordeeld en de toom Gods blijft op hem.

Wanneer een mens dat hoort door Goddelijke aanspraak. O, dat woord aanspraak, dat is schatten waard! Door Goddelijke aanspraak, ook vanavond, vermaand. Het kan toch niet blijven gemeente wie Hij is, als dat wortel schiet in ons hart en dat geloven met heel onze ziel. Want waar het evangelie gepredikt wordt, daar gaat het Woord onweerstaanbaar naar de kant van de oordelen door. Zoals in Noach 's dagen zelfs de reuzen in hun schulp kropen. En de hoogste pieken van de bergtoppen beklommen, om maar van het oordeel Gods af te komen, en ook in tijden van crisis en van nood. De mensen vluchten op bergen. Laat ik maar zeggen: De berg van algemene genade. Het komt met alle mensen tenslotte wel terecht, maar de genade Gods is particulier. Het vluchten in de uitwendige Godsdienst, waarin wel een beetje licht is, maar geen definitief licht is. En een derde vlucht in zijn werk. Maar God zal al die toevluchten wegvagen. Er blijft niets van overeind. Want het zijn schuilplaatsen niet naar Gods bestek. Geloven we best, gemeente. Noach vreesde, uit het geloof, met een kinderlijke vrees. Hij is in goed gezelschap. We hebben het gezongen uit Psalm 119, dat de dichter zegt: Mijn haren zijn van verschrikking ten bergen gerezen, toen ik Uw oordelen zag naderen. Is het vandaag anders? Het gaat hier, gemeente, om de eer van God. Wie vreest uit het geloof, die drijft op een bouwen uit het geloof. Want Noach wordt actief. God spaart Noach en zijn huisgezin.

Wonderbaarlijke verkiezing der genade. Want Noach vond genade in de ogen des Heeren. Er was niets van hem bij, het was louter goedheid, barmhartigheid, dat God zich tot Noach wend. En Noach moet een ark gaan bouwen, dat wil zeggen, hij moet zich omschakelen. Wat de man ook vroeger deed, ik weet het niet, hij moet nu al zijn tijd en al zijn kracht gaan besteden aan de bouw van de ark. Niet maar zo in zijn snipperuren en als hij een vrije dag heeft. Nee, het wordt zijn hoofdbezigheid. Dat om te ontkomen aan het oordeel Gods, gemeente, dat is geen bij-betrekking. Daar moeten onze jonge mensen aan denken, daar is het hele leven voor nodig. Niet als inspanning in de zin van verdienste, maar bezig zijn en dat gericht zijn op God en Zijn Woord. Men zal het oordeel Gods ontvluchten en in de wezenlijke ark, Christus, terecht komen. Noach had een hoofdbetrekking: Bouwer van de ark. Dat koste de man zijn tijd. Het koste de man ook zijn geld. En is dat vandaag nog niet zo? Dat er velerlei beslissingen vallen waar en de tijd en het geld de doorslag geven. Als het nu eens gaat over, om de ellendige te helpen in de bejaarden tehuizen en de ziekenhuizen en vult u het maar in. Of een hele goede betrekking die goed betaald wordt in een omgeving van u, ja. Dan zijn er heel wat ouders die zeggen tegen hun dochter: doen.

Gemeente, we kunnen deze voorbeelden vermenigvuldigen, want laat ieder de hand in eigen boezem steken. Wat geeft de doorslag bij de beslissingen? Is Godsdienst ons bijvak, of is het ons hoofdvak?. Bij Noach was het hoofdvak, en dat op grond van de vrees, uit het geloof. Geloof dringt tot gehoorzamen. Geloof, is de leermeester tot gehoorzaamheid. En het geloof is buitengewoon scherpzinnig, want het neemt waar wat een ander niet waarneemt. In het gewone leven zeggen we dan, dat is een scherpzinnige man. Dat wil zeggen, hij neemt allerlei dingen waar, dat gezegd wordt: O, ja, dat is waar ook. Maar het geloof, gemeente, al zijn we misschien door God helemaal niet begiftigd met een groot verstand, heeft zijn eigen waarnemingsvermogen, zijn eigen ontvangstvermogen afgestemd op het Woord van God. En dat zijn kloekzinnige mensen. Die zien het kwaad en bergen zich voor dat kwaad. Noach bouwt, en als God met zijn vloed komt, dan is hij klaar. Heeft u de toepassing gemaakt, wanneer de watervloed van de dood ons overspoelen, zijn we dan bereid?

Noach moest de ark precies maken, zoals God hem zei. Niets erbij en niet eraf. Het was nooit in zijn hoofd opgekomen, om die ark zo klaar te maken. En zo heeft God Christus besteld naar Zijn bestek. Dat is nooit in een mensenhoofd en hart opgekomen, dat er plaats is bij God voor een schuldige zondaar in het plaatsvervangend lijden en sterven van Christus. Dat een zondaar uit genade gerechtvaardigd wordt, door het geloof, zonder de werken der wet. Dat is in geen stervingshoofd opgekomen, maar dat openbaart God. En als u daar niet zeer nauwkeurig aan houdt, zoals God wil, dat een mens zalig wordt, dan komt u om, al timmert u nog zo'n mooi huis vol godsdienst. Want wie zich laat gezeggen door dat Woord van God en door vrees voor het oordeel Gods vanuit het geloof: vlucht naar die ark, die zeker en zuiver op Christus ziet, zoals het nieuwe testament één en andermaal verklaard! Die wordt behouden! In de ark was plaats voor mensen en beesten. Maar in deze ark, Christus, is plaats voor velen. Ouders en kinderen, de gelovigen en hun nageslacht. Want Noach krijgt de orders, dat hij voor zich en zijn gezin, deze ark heeft te bouwen. Wanneer een vader of een moeder tot God bekeerd zijn, door het geloof met Christus in aanraking gekomen, dan zijn ze tegelijkertijd bedacht op het welzijn van hun gezin, of u niet? Of denkt u nu, dat moeten ze maar zien, als ik maar behouden ben. Dan kan ik u wel zeggen, dat het geloof van u niet deugd, zeker niet in zijn uitleving. Noach bouwt niet alleen voor zich, en voor zijn vrouw, maar ook voor zijn kinderen. En het was de man ernst. De jongens konden niet zeggen: Nu ja, vader hield er een godsdienst op na zo op een manier van een manier die een buitenhuisje heeft. Hij gaat er zo nu en dan eens heen. Nee, Noach zonen konden zeggen, moesten zeggen dat het hun vader ernst was, niet alleen zichzelf, maar het hele gezin te bergen. In de ark. Op Gods bevel. Naar Gods model gebouwd. Is dat ons ook ernst, ouders, omgaan met ons kinderen, dat we ze wijzen op deze ark? Want gewis, dan staan we met Noach als dwazen te boek. Noach werd door zijn tijdgenoten bekeken als een dwaas. En is het vandaag anders wanneer wij u voor ogen stellen de weg der zaligheid, door het bloed van Christus, in de wederbarende werking van de Heilige Geest? Staan we dan niet als dwazen in deze wereld? Ja dat kruis gaat voorbij. In de ark, gemeente, daar waren procentsgewijs weinig, zoals Christus zegt: de poort is wijd en de weg is breed, die naar het verderf leidt en velen zijn er die daarop wandelen. De poort is eng en de weg is nauw die tot het leven leidt. Al zijn het er velen, als is het een schare die niemand tellen kan, op het geheel gezien, zijn het er weinig.

Zo bouwde Noach de ark en hij ging erin op Gods bevel. Hij had er een deur in gemaakt, en door die deur ging hij naar binnen en God sloot die deur achter hem dicht. Gemeente, Christus zegt: Ik ben de deur. Wellicht zegt iemand hier: ja die deur die heb ik gezien in het geloof en toen was zo'n ruimte. Dat kon. Maar ja, het lijkt wel of hij nu dicht zit. Hoor wat de Heere Jezus zegt: Wie door Mij ingaat, die zal behouden worden. Schroom? Die door het geloof op Christus mag zien! We letten goed op dat Christus zegt: Die door Mij ingaat. Want Hij is ons vlak bij gebracht in de prediking. Zoals de ark niet onbereikbaar hoog stond, voor Noach en zijn zonen, zo is Christus niet onbereikbaar hoog boven de gemeente. Maar, wat zegt de schrift nu: mogen, in uw hart. Indien u met uw hart gelooft en in uw mond beleid, zo zult gij zalig worden, en is Jezus Christus een volkomen Zaligmaker, dan mankeert er Hem niets aan. Al wat u ontbreekt schenkt Hij, in Hem, zo gij het smeekt, maar let dan goed op. Daar is een komen tot Christus, en er is een zijn in Christus en er is een besprenkeld worden met het bloed van der verzoening. Zo dat u in Christus ingaat. Dat betuigt de Heilige Geest vanavond en Hij wijst erop, de beloften Gods betuigen het u en kinderen, dat daar een God is, die mededogen heeft met u en met uw nageslacht. Al Zijn beloften wijzen erop dat er een ander hart dient te zijn, een nieuw hart. Dat Hij water doet stromen op de dorstigen, dat Hij nodigt om tot Hem te komen. Of bent u bevreesd of u wel recht hebt om tot die Christus te gaan?

Welnu, de Heere God geeft u dit recht in Zijn Woord, in Zijn beloften! Hij schenkt u dat recht, genaderecht wel te verstaan, om tot Hem te komen. Wat vreest u nog tot Hem te komen vanwege uw zonden? Dan zegt Hij: Kom, en laat ons samen richten. Al waren uw zonden als scharlaken, en al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden witter dan wol! Of zit u op de klip van de onmacht? U hebt gezegd, ik zou wel willen, maar ik kan niet. En nu is dat laatste waar, dat eerste niet. Maar nu komt dat bevel tot u, die belofte en omkleed en omgeven met dat bevel, niet opdat u van uw mogelijkheden gebruik zou maken, die zijn er niet. Maar opdat gij in dat krachtenveld van die bevelende tot God zou komen. Hij speelt niet met u, en Hij spot niet met u, maar hij zegt: Al wat u ontbreekt. En dat u de macht om tot Hem te komen, die is in u niet, en die is in mij niet, aan Hem zou overdragen en zeggen": Trek mij en ik zal U navolgen. Of bent u iemand die zegt: Ja, ik heb dat al korte of lange tijd al gepoogd en geprobeerd, maar ik ben dezelfde gebleven. Is dat zo? Hebt u wezenlijk de Heere nodig gehad? Blijf in de weg der middelen. Verwacht de tijd van overvloediger genade. Want God belooft aan elke zondaar, die tot Christus komt, dat hij gered wordt. En wie daarvan geen gebruik maakt, die maakt God tot een leugenaar. Als ik, ik ben een leugenachtig en sterfelijk mens, als ik zeg: Mijn hele huis zit vol met goud en u kunt allemaal een staaf goud vanavond komen halen, dan zou u mij, hoewel ik een leugenaar ben van afkomst geloven. U zou er zijn. Maar waarom bent u er dan niet als mijn Meester zegt: Komt tot mij, en wordt behouden van dit verkeerd geslacht! Zie het eeuwig gevaar. Dat is: bouw de ark Gods aan de gemeente Gods. Dat is een nodiging voor jonge mensen, een nodiging voor kinderen. Bent u nu in die ark of daar buiten? Al die mensen die er rondom heen dobberden zijn omgekomen. Laat dat goed tot u doordringen.

Noach veroordeelt zijn hele omgeving, vanuit het vrezende tot het bouwen, en in het bouwen. Bij elke klop van zijn hamer veroordeelt hij de wereld. Die vonden hem een zwartkijker, een dwaas, iemand die niet goed recht bij zijn verstand was. En gemeente, denk eens in wat voor een geloofsbeproeving dit voor Noach was, om dat honderd en twintig jaar vol te houden. En nu veroordeelt Noach die wereld, juist dan wanneer het gericht Gods los breekt. Zo werd Noach gerechtvaardigd. De wereld veroordeelt. Eén van beide: U veroordeelt de kerk Gods, en houdt u zelf overeind, of u veroordeelt u zelf en geeft God gelijk. Dat is intussen ook een werking van het Woord gemeente, al is het een nevenwerking. Het Woord Gods is een reuke des levens ten leven en een reuke des doods ten doden. De tucht van het Woord Gods over de consciëntie van jong en oud. Wat heeft die Noach vast moeten staan, gemeente. Laten de jongens praten die in dienst zijn. Laten die mannen en vrouwen praten die in grote gezelschappen van mensen werken. Wat moet je toch vast staan om niet meegezogen te worden, met de wolven mee te huilen in het bos. Of om voorzichtig je mond maar te houden. Noach spreekt honderd en twintig jaren lang gerechtigheid. Het recht Gods. De man heeft blijkbaar, we kunnen daar niet doorheen kijken, geen vrucht gezien op zijn arbeid. Wat moet je vast staan, waar de stromen van de goddeloosheid doorbreken, op allerlei terreinen. En hoe doe je dat, of geef maar eens hoog op van je eigen kracht, je ligt al ondersteboven voor dat je het weet. Wanneer sta je vast? Als je in God wordt vastgemaakt. Noach stond op bepaalde momenten zo vrij, zoals een mens die door God wordt vrijgemaakt, zo vrij staat dan ook Abraham uit te gaan. En ook als Mozes om voor Farao op te treden. En als Petrus en andere discipelen Jezus te volgen en alles te verlaten.

Kijk, gemeente, dat is de werking van het Woord Gods, dan wordt het Woord Gods ons te sterk. Het overwint ons, zoals de profeet zegt: Gij zijt mij te sterk geworden. En God is zo sterk, die kan u best aan. Gij zijt mij te sterk geworden, en Gij hebt mij overwonnen. Spot en de hoon zijn er vandaag ook, op allerlei manieren, maar ze zijn er. Het kan ook niet anders. Wat kunnen wij er tegen? Noach veroordeelt, door het geloof, in de volharding. Waardoor wordt de wereld in de zichtbare kerk en er buiten veroordeelt? Door de prediking, die voortgezet wordt in de gezinnen, in de gesprekken, in de ontmoetingen. Of niet? Of, is alles zo slap, dat niemand aan ons merkt, dat we een Christen zijn. Het is maar een vraag. Noach veroordeelt door het geloof. Maar God zij gedankt Noach erft ook door het geloof! Hij krijgt een erfenis naar het geloof. Dat is het laatste. Dat is niet gemeente het door het geloof gerechtvaardigd worden, zoals Paulus dat leert. Dat is de ondergrond. Maar het is hier uit de schriften, uit de uitslag van het geloof, gerechtvaardigd blijken te zijn. Het grenst aan wat we de vorige keren zagen. Dat God aan Henoah en Abel getuigenis gegeven heeft dat zij God behaagde, dat wil zeggen, de goedkeuring van God was over hun leven en dat is alles! Want, wanneer God ons werk goedkeurt, dan is het goed. En als God ons werk afkeurt, dan zegt iedereen geweldig, dan is het niets.

Noach erft. Wat erft hij? In de eerste plaats, ontkomt hij aan het oordeel en daarin is hij in het gezelschap van allen die in de ark, in Christus, zijn, in Hem geloven. Want er is geen verdoemenis voor degene die in Christus Jezus zijn. Ook niet in Katwijk en ook niet daarbuiten. Dat is negatief. Positief is hij een erfgenaam van de nieuwe aarde. Want wie komt er op de nieuwe aarde? Spotters, die reuzen? Niet een, die zijn allemaal tot stof vergaan. Maar wie stapt er uit de ark? Noach, zijn vrouw, zijn drie zonen en de vrouwen daarvan. En wie komt er op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde? Geldmagnaten? Koningen? Vorsten? Tegenstanders? Haters? De dictatoren? Voor zover ze God niet gevreesd hebben, niet één. En dan mag het gelden, dat de brutalen hier de helft van de aarde hebben en de andere helft maar zo een metertje. Maar het blijft waar wat Gods Woord zegt: De zachtmoedigen, dat zijn de armen, die in de eenvoud op Gods genade hopen. Die zullen hemel en aarde erven. Gemeente, Noach was een erfgenaam van de belofte. En nu staat op de lijst van de erfenis van al Gods kinderen: Leven, dood, aarde, hemel, heden, toekomst, machten, krachten, vul maar in. Dat is toch om op te springen van vreugde als u dat leven mag kennen. Dat, al bent u misschien op de aarde maar zeer weinig bedeed met de goederen van deze aarde. Ach, wat doet het er tenslotte toe. Dat u een erfgenaam bent van God, en een mede erfgenaam van Christus.

Dat is gemeente om te duizelen. Wat die erfenis is, dat moet u thuis verder maar uitwerken, die is onbevlekt, onverderfelijk, onverwelkt. En welke oordelen daar ook mogen zijn, en hoezeer de uitverkorenen in bange nood geraken. En één en andermaal, God zal nooit meer de aarde verdoemen door een vloed. En zelfs, wanneer de elementen brandend vergaan, de nood op het hoogst is gestegen, geldt het woord der belofte tot al Zijn kinderen. Ook hier. Ik zal nooit meer op u toornen en Ik zal nooit meer op u schelden Want, zegt God erbij: dit zal Mij zijn als de wateren van Noach, toen Ik zwoer, dat de wateren van Noach niet meer over de aarde zouden gaan, also heb Ik gezworen. Hoor die eedzwering tot uw troost, dat ik niet meer op u toorne, en niet meer op u schelden zal, want bergen zullen wijken en heuvelen zullen wankelen maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en het verbond Mijns vredes, zal niet wankelen, zegt de Heere Uw ontfermer. En wanneer wij zouden menen dat dit alleen gezegd wordt tot mensen die vastgesteld zijn in de genade, dan vergissen wij ons. Want onmiddellijk er op staat: Gij verdrukte, gij door onweder voortgedrevene. Bent u wel een voor een onweer gevlucht? De bliksemstralen gingen u achterna. Door onweder voortgedrevene, gij ongetroosten, hoor deze eedzwering! Zie die deur open staan, ook in de prediking, voor u en uw gezin, naar het goddelijk welbehagen, één voor één. Maar God geven ook samen in deze ark te vluchten, die bestand is tegen de wateren van het oordeel. Die vuurvast is in de oordelen Gods. Die meegaat over dood en graf, naar de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal.

Amen